

DIRİLİŞ

İsa Mesih'in
Ölümünden Dirilişi
Hakkındaki Gerçekler

Mezar Boş!

Kamil Musa
Banu Çelik

Kamil Musa & Banu Çelik

DIRİLİŞ

Atatürk Mah. Anton Kallinger
Cad. No: 4 Selçuk / **İzmir**
Tel.: (0232) 892 99 26
Fax: (0232) 892 99 27

İstanbul İrtibat: (0216) 341 19 29

Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları
Haberci Tanıtım

Basın Yayın Dağıtım ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

ISBN: 975-92833-9-5

Baskı: Anadolu Ofset - İstanbul
Tel.: (0212) 567 13 89

1. Baskı: Nisan 2003

DİRİLİŞ (PASKALYA) BAYRAMI NEDİR?

Mart ayının son günlerinde bazen Nisan ayında Hristiyanlar bir bayram kutlarlar. Ülkemizde daha çok bu bayram (paskalya) adıyla bilinir. Ama gerçekten bu bayramda neyi kutladıklarını bilir misiniz? Boyalı yumurtalardan, süslü püslü giysilerden, paskalya çörekleri ya da tavşanlardan bahsetmiyoruz. Bütün bunların ötesinde uzun zaman önce olmuş olan çok ilginç bir olay vardır. Dilerseniz şimdi bu olaya gidip bizim için bu gün ne anlam taşıdığına bir bakalım.

Siz ölümden geri dönüldüğünü yani dirilişi hiç duydunuz mu? Tıp dünyasında bazı şaşırtıcı olaylar oluyor. Kalbi duran bir

hastanın kalbini yeniden alıştırabiliyorlar, ya da donmuş bir insanı yeniden hayata dndrebiliyorlar. Bu ve benzeri olaylar tıp dosyalarında dolup taşmıştır herhalde. Ama bizim anlatmak istediğimiz bu gibi olaylardan farklı olarak; bir insanın ölüp, mezara gömülmesi ve o mezarda  gün l olarak yattıktan sonra hayata dönmesidir. Pek çok okuyucumuz Hz. İsa hakkında bir şeyler biliyordur. Bazıları onun ölmediğini tam çarmıha gerilecekken Tanrı'nın onu göğe yanına aldığını ileri sürerler. Bu yüzyıllardır anlatılan bir hikayedir. Ancak kişi gerçek olana inanmalıdır değil mi? Ve gerçekte tarih bu olayın böyle olmadığını yazmaktadır. Tarihi kaynaklara bakarsak olayın gerçek boyutunu görebiliriz. Tanrı'nın Sözü olan Kutsal Kitap İsa Mesih'in kesin olarak öldüğünü yazmaktadır. Kutsal Yazılara göre İsa Mesih öldü ve cesedi bir mezara kondu. Mezarda  gün kaldıktan sonra Tanrı'nın gücüyle ölümden dirildi. Sonra yüzlerce kişiye diri olarak göründü.

İşte “paskalya” adıyla kutlanan bayramın gerisindeki şaşırtıcı olay budur. İsa ölümden dirildi ve bu gün de hala diridir. Tabii ki sorabilirsiniz, İsa gerçekten dirildi mi? Elinizde O’nun dirildiğini destekleyen ne gibi kanıtlar vardır? O’nun dirilişi bizi bugün nasıl etkileyebilir? Bu sorulara cevap verebilmek için öncelikle İsa’nın gerçekten öldüğü konusunda gerçek bir bilincimiz olmalıdır. İsa Mesih’in ölümünün ve dirilişinin derin ve bizi etkileyen bir anlamı vardır. Elçi Yuhanna, İsa Mesih’in ölümünü İncil’de şöyle kaydetmiştir:

Askerler İsa’yı alıp götürdüler. İsa çarmıhını kendisi taşıyıp Kafatası –İbrance’de Golgota- denilen yere çıktı. Orada O’nu ve iki kişiyi daha çarmıha gerdiler. Biri bir yanda, öbürü öteki yanda. İsa ise ortadaydı.

Yuhanna 19: 17-18

Bir diğer İncil yazarlarından olan Markos da İsa Mesih’in çarmıha gerilmeden önce dövüldüğünü yazar:

Askerler İsa'yı Pretrorium denilen vali konağına götürüp bütün taburu topladılar. O'na mor bir giysi giydirdiler, dikenlerden bir taç örüp başına geçirdiler. "Selam ey Yahudiler'in Kralı!" diyerek O'nu selamlamaya başladılar. Başına kamışla vuruyor, üzerine tükürüyor, diz çöküp önünde yere kapanıyorlardı.

Markos 15:16-19

O anda insan yüreğinin derinlerindeki bir lağım açılmıştı. Burada nefret sınırlarını da aşan bir düşkünlük sergilenmektedir. İsa Mesih ne yapmıştı ki onlara? Sadece sevgiden söz eden hastalara şifa veren ölüleri dirilten bu adama neden bu kadar hakaret ve işkence yağıyordu? Çünkü insan yüreği çürüktür. Kutsal Yazılar böyle diyor bizlere. İsa Mesih'ten yüzyıllar önce yaşamış olan Yeşaya peygamber de O'nun çekeceği işkenceleri önceden şöyle yazmıştı:

*İnsanlarca hor görüldü,
yapayalnız bırakıldı
Acılar adamıydı,*

*hastalığı yakından tanıdı.
İnsanların yüz çevirdiği
biri gibi hor görüldü.
Ona değer vermedik.
Aslında hastalıklarımızı O üstlendi.
Acılarımızı o yüklendi.
Bizse tanrı tarafından cezalandırıldığını,
Vurulup ezildiğini sandık.
Oysa bizim isyanlarımız yüzünden onun
bedeni deşildi.
Bizim suçlarımız yüzünden O eziyet çekti.
Esenliğimiz için gerekli olan ceza
O'na verildi.
Bizler O'nun yaralarıyla şifa bulduk.
Hepimiz koyunlar gibi yoldan sapmıştık.
Her birimiz kendi yoluna döndü.
Yine de RAB hepimizin
cezasını O'na yükledi.*

Yeşaya 53:3-6

Şimdi Yuhanna'nın yazdıklarına
geri dönelim. Şöyle devam eder:

Pilatus bir de yafta yazdırıp çarmının üzerine astırdı. Yaftada şöyle yazılıydı: NASIRALI İSA - YAHUDİLER'İN KRALI. İsa'nın çarmıha gerildiği yer kente yakındı. Böylece, İbranice, Latince ve Grekçe yazılan bu yaftayı Yahudilerin birçoğu okudu. Bu yüzden Yahudi başkahnlar Pilatus'a, “'Yahudilerin Kralı' diye yazma” dediler. “Kendisi, 'Ben Yahudilerin Kralıyım dedi' diye yaz.” Pilatus, “Ne yazdımsa yazdım” karşılığını verdi.

Yuhanna 19: 19-22

Suç yaftası çarmıha gerilen her suçlunun başının üzerine asılırdı. İlginç olan o ki Pilatus'un astırdığı bu yafta tamimiyle gerçeği yansıtıyordu. İsa beklenen Mesih, Kralların Kralı ve aynı zamanda Yahudiler'in bekledikleri Kral'dı. O'nun krallığının sonu hiç gelmeyecekti. Tabii ki İsa Mesih başının üstünde asılı duran yaftada yazılı olan kral gibi bir kral değildi. Bu suç yaftası İsa'nın kendisini İsrail'in kralı ilan ederek Roma'ya karşı suç işlediğini gösteri-

yordu. Oysa Mesih İsa, Roma'ya karşı hiçbir ayaklanma girişiminde bulunmadı. Kendisini Yahudiler'in bekledikleri kral olarak sundu ama O'nu kabul etmediler. İsa Mesih'in başının üstünde asılan bu belge İbranice, Latince ve Yunanca yazılmıştı be yüzden gelen geçen herkes okuyabilirdi. Başkahinler bu belgeye itiraz ettiler. Pilatus ise bu belge ile bir anlamda kendisine bu kadar sorun çıkaran Yahudi din önderlerine meydan okuyordu.

Bizler “Bu olay nasılsa geçmişte yer aldı bizimle hiçbir ilgisi olamaz” diyemeyiz. Korkunç bir idam aleti olan o çarmıhın üzerinde ezilen, inleyen, işkence gören o kişi aslında Tanrı'nın sevgisinin doruğunu sergiliyordu. O acı çekerken acılarının azalmasını bile istemiyordu. Çünkü Tanrı tarafından planlanan, kendisine verilen o kase-nin acı tortusunu içmeliydi. Sizin ve benim için o acıları tattı. Markos şöyle yazdı: **“O'na mürle karışık şarap verdiler. Ama içmedi”** (Markos 15:23). Mürle karıştırılmış olan şarap, çarmıha çakılacak olan

kişinin acılarını biraz olsun azaltmak için verilen bir çeşit uyuşturucuydu. Çarmıha gerilerek ölmenin verdiği acı dayanılmayacak kadar çoktu.

Geleneksel bilgiye göre bu uyuşturucu karışımı Yerusâlim'in dindar kadınları tarafından çarmıha çakılanlara bir merhamet niteliğinde sunulurdu. İsa verilen bu uyuşturucu karışımı içmedi. Çünkü biz günahlıların çekmesi gereken tüm cezayı tüm acılarıyla tatmalı, o elem kasesini en acı tortusuna kadar içmeliydi. Elçi Yuhanna şöyle devam ediyor:

Askerler İsa'yı çarmıha gerdikten sonra giysilerini alıp her birine birer pay düşecek biçimde dört parçaya böldüler. Mintanını da aldılar. Mintan boydan boya tek parça dikişsiz bir dokumaydı. Birbirlerine, “Bunu yırtmayalım” dediler, “Kime düşecek diye kura çekelim.” Bu olay, şu Kutsal Yazı yerine gelsin diye oldu: “Giysilerimi aralarında paylaştılar, elbisem üzerine kura çektiler.

Yuhanna 19:23-24

İsa Mesih'in çarmıha gerilişinden yaklaşık yedi yüz yıl önce Davut Peygamber İsa Mesih'in çarmıha çakılışını peygamberlik gözüyle görüp şöyle yazdı:

*Güciüm çömlek parçası gibi kurudu
Dilim damağıma yapışıyor
Beni ölüüm toprağına yatırdın
Köpekler kuşatıyor beni,
Kötüler sürüsü çevremi sarıyor.
Ellerimi ayaklarımı deliyorlar.
Bütün kemiklerimi sayar oldum.
Gözlerini dikmiş bana bakıyorlar.
Giysilerimi aralarında paylaşıyorlar.
Elbisem için kura çekiyorlar.*

Mezmur 22:15-18

İsa Mesih'in kişiliğinde bir peygamberlik sözü daha gerçekleşiyordu. Olayın detaylarına baktığımız zaman peygamberlik sözünün ne kadar gerçek ve isabetli olduğunu anlayabiliriz. Tanrı'dan gelen peygamberlik sözü her zaman böyledir. Tam dediği gibi gerçekleşir. Yine de bu korkunç idam-

da insanın da büyük sorumluluğu vardır. Tanrı bunun böyle olacağını önceden bildirdi ama İsa Mesih'i çarmıha gerenler insanlardı.

Bunları askerler yaptı. İsa'nın çarmıhının yanında ise annesi, teyzesi, Klopas'ın karısı Meryem ve Mecdelli Meryem duruyordu. İsa annesiyle sevdiği öğrencinin yakınında durduğunu görünce annesine "Anne, işte oğlun!" dedi. Sonra öğrenciye, "İşte annen!" dedi. O andan itibaren bu öğrenci İsa'nın annesini kendi evine aldı.

Yuhanna 19:24-27

Markos'un yazdıklarına göre İsa'yla birlikte iki haydut da çarmıha gerilmişti: Biri sağında, öbürü solunda. Böylece, ***"günahkarlarla bir sayıldı"*** diyen Kutsal Yazı yerinde geldi (15:27,28).

Eski Antlaşma'da Yeşaya peygamber bu olaya değinerek İsa hakkında şöyle yazar:

Çünkü canını feda etti. Başkaldıranlarla bir sayıldı. Pek çoklarının günahını o üzerine aldı. Başkaldıranlar için de yalvardı.

Yeşeya 53:12

İsa Mesih'in sağında ve solunda iki haydutla beraber çarmıha gerilmesi bir peygamberlik sözünü daha tamamlıyordu. Aynı zamanda bu olay bizi düşündürmelidir de! İsa alelacele yargılanıp çarmıha çakılmıştı. Diğer iki haydut ise çok önce yargılanmış, idamlarını bekliyor olmalıydılar. Aslında o çarmıha İsa Mesih yerine serbest bırakılan Barabba'nın asılması gerekiyordu. Doğru olan İsa Mesih doğru olmayan Barabba'nın yerini aldı. Elçi Petrus ilk mektubunda şöyle yazdı:

Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak için doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü. Bedence öldürüldü ama ruhça diriltildi.

1.Petrus 3:18

Elçi Petrus bunları yazarken herhalde çarmıh olayı hala onun düşüncelerini işgal etmekteydi. Barabba bir hayduttu. İncil bu haydudun iman edip etmediği yazmıyor. Ancak şu gerçek açık ki; İsa Mesih, çarmıhta Barabba dahil her günahlının yerini aldı. O her günahlı için öldü. Senin ve benim için öldü. Yeşaya peygamber, İsa Mesih hakkında “günahkarlarla sayıldı” diye yazarken hem tarihsel açıdan iki haydut arasında öleceğini dile getiriyor, hem de ölümünün tüm günahlılar için geçerli olacağını bildiriyordu.

Buraya kadar İsa Mesih’in ne biçimde çarmıha çakıldığını öğrenmiş olduk. Bu olayı anlatan İsa Mesih’in yakın öğrencisi Yuhanna’dır. Acaba Yuhanna gerçeği mi yazdı yoksa biraz abarttı mı dersiniz? İsa Mesih, tüm öğrencilerine her zaman gerçeği konuşmalarını öğütlemiş, öğrettiği gerçek uğruna çarmıhta ölmüştü. Kimdi bu İsa Mesih? Ezelden beri Tanrı özünde bulunan, Tanrı’nın belirlediği zaman dolunca insan bedeni alıp dünyamıza gelen kişidir. Roma

valisi Pilatus O'nunla alay edencesine, İsa'nın çarmıhı üzerine "Yahudilerin Kralı" yaftasının asılmasını buyurmuştu. İsa'nın kendisi bir çok kez bu krallıktan söz etmişti. Ancak her zaman "Benim krallığım bu dünyadan değil göktendir" diye konuşmuştu. Yeryüzünün kralları ve krallıkları geçicidir. İsa Mesih, sonsuz, göksel ve kalıcı bir krallıktan söz etmişti... Mesih İsa, bilerek ve Tanrı'nın özel amacını göz önünde tutarak çarmıh üzerinde ölmeye razı oldu. Kendisinin beklenen Kurtarıcı Mesih olduğunu biliyordu. İnsanları ölüm zincirinden kurtarabilmesi için kendisinin acılar çekip öleceğini de biliyordu. Olacağı beklenen bu durum eski zaman peygamberleri tarafından defalarca bildirilmişti. "Giysilerimi aralarında paylaştılar, elbisem üzerine kura çektiler" sözüyle Davut peygamber, Kutsal Ruh'un verdiği esinle İsa Mesih'in çarmıha gerilerek öleceğini yüzlerce yıl öncesinden bildirmiş oldu.

İsa Mesih'in ölümü insanın kurtuluşu için gerekliydi. Ama daha önemli bir konu ise O'nun ölümden dirilmesidir.

Diriliş olmadan çarmıh üzerindeki ölümün hiçbir değeri olmazdı. İsa Mesih'in ölümü konusunda Tanrı Sözü şöyle devam eder:

Daha sonra İsa, her şeyin artık tamamlandığını bilerek, Kutsal Yazı yerine gelsin diye, "Susadım!" dedi. Oraya, ekşi şarap dolu bir kap vardı. Şaraba batırılmış bir sünger mercanköşk dalına takarak O'nun ağzına uzattılar. İsa şarabı tadınca, "Tamamlandı!" dedi ve başını eğerek ruhunu teslim etti.

Yuhanna 19:28-30

Markos bu sahneye bir olay daha katar:

Ama İsa yüksek sesle bağırarak son nefesini verdi. O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü.

Markos 15:37-38

Burada bir gerçeği açıklamamız gerekir; İsa Mesih acı çeken bedeninin artık çalışamaz duruma gelmesi nedeniyle ölmedi. Hayır, her şeyin sonuçlandığını bildiğinden “ruhunu teslim etti.” Bir kez şöyle demişti: **“Canımı kimse benden alamaz. Ama onu kendiliğimden veririm”** (Yuhanna 10:18). İşte bu nedenle İsa Mesih, zaman dolunca o kusursuz canını teslim etti.

Son nefesini verirken öğleden sonra saat üç gibiydi. Tapınakta akşam kurbanı sunulmak üzereydi. Tapınak görevlileri ve kahinler bu kurbanı hazırlamaktaydılar. Tam o anda tapınağın perdesi yukardan aşağı yırtıldı. Müjde yazarlarından üçü, perdenin bu şekilde yırtıldığını kaydetti. Perde, En Kutsal Yer diye bilinen bir bölümü Tapınağın öbür bölümlerinden ayırırdı. Bu “En Kutsal Yer’e” sadece Başkahin, yılda bir kez girip tüm İsrail halkı adına kefaretiler kurbanının kanını kutsal eşyalar üzerine serperdi. Simgesel biçimde bu kan, halkın günahlarını örterdi. Yukardan, yani Tanrı'nın katından gelen bir buyrukla, yukardan

aşağı yırtılan perde, artık hayvan kurbanına gerek kalmadığını belirtiyordu. Çünkü sonsuz ve son kurban tek bir kez olarak çarmıhta tüm dünyanın günahları için sunulmuştu. Bu kurban İsa Mesih'ti. O'nun kanı günahları örtmekle kalmayıp, iman eden her insanın günahını ortadan kaldırır.

Şimdi Yuhanna'nın yazdıklarına bir kez daha dönelim. Şöyle devam eder:

Yahudi yetkililer Pilatus'tan çarmıha gerilenlerin bacaklarının kırılmasını ve cesetlerin kaldırılmasını istediler. Hazırlık Günü olduğundan, cesetlerin Şabat Günü çarmıhta kalmasını istemiyorlardı. Çünkü o Şabat Günü büyük bayramdı. Bunun üzerine askerler gidip birinci adamın, sonra da İsa'yla birlikte çarmıha gerilen öteki adamın bacaklarını kırdılar. İsa'ya gelince O'nun ölmüş olduğunu gördüler. Bu yüzden bacaklarını kırmadılar. Ama askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı. Bunu gören adam tanıklık etmiştir ve tanıklığı doğrudur. Doğruyu

söylediğini bilir. Siz de iman edesiniz diye tanıklık etmiştir. Bunlar, “Onun bir tek kemiği kırılmayacaktır” diyen Kutsal Yazı’nın yerine gelmesi için oldu. Yine başka bir Yazı’da, “Bedenini desteklerine bakacaklar” deniyor.

Yuhanna 19:28-37

Bazıları İsa Mesih’in ölmediğini iddia ederler. Oysa İsa Mesih çarmıhın üzerinde elem çekerken pek çok kişi tanık olarak olayı izlemiştir. Bunlar arasında İsa Mesih’in annesi, teyzesi, yakın öğrencileri gibi kişiler de vardır. Bu kişilerin tanıklıklarına başka deliller de katabiliriz. Örneğin İsa Mesih’in ölüp ölmediğini anlamak için böğrüne mızrak saplayan Romalı Asker de bu tanıkların arasındadır. Markos bu konuda şöyle diyor:

İsa’nın karşısında duran yüzbaşı, O’nun bu şekilde son nefesini verdiğini görünce “Bu adam gerçekten Tanrı’nın Oğlu’ydu” dedi.

Markos 15:39

İsa Mesih'in zamanında bir Romalı asker görevini yapmazsa ölüm cezasına çarptırılabilirdi. Çarmıhtakilerin bacaklarını kırmaya gelince, İsa Mesih'in ölmüş olduğunu gören asker O'nun öldüğüne emin olmak için mızrağıyla böğrünü delmişti. Böğründen akan kan ve su O'nun ölmüş olduğunun kanıtıdır. "Bu görüntüye tanık olan adamın tanıklığı doğrudur" diye ısrarla yazmıştır Yuhanna.

Peki Elçi Yuhanna neden bu noktada bu kadar ısrar etti? "Siz de iman edersiniz" diye yazar. Esas noktanın bu olduğuna dikkatimizi çeker Elçi. Şöyle haykırır Kutsal Yazılar "İsa Mesih ölümden dirildi."

İsa Mesih, bizler günahın bize getirdiği ölüm cezasından kurtulalım diye o korkunç çarmıhtaki ölüme gitmiştir. "İsa Ölmedi" söylentilerini duyarız. Ama bunlara inanmamalıyız. O'nun öldüğü kesin bir gerçektir. İsa Mesih'in ölümü hakkındaki yazılanlar doğru olmasaydı, o zamanın tarihçileri bu olayı yalanlayan belgelerle ortaya çıkarlardı. Ancak o dönemin tarih kitap-

larında ve arşivlerde Kutsal Kitap'ta anlatılanları yalanlayacak tek bir belge bile bulunmamaktadır.

Demek ki, İsa Mesih gerçekten ölmüştür.

Bazıları O'nun ölmediğini sadece bayıldığını iddia ederler. Çarmıhta bayılan İsa Mesih, serin havanın da etkisiyle mezar-
da ayılmış ve mezardan dışarıya çıkmış... Bu iddia tartışmaya bile değmez. İsa Mesih, altı saat boyunca ellerinden ve ayaklarından çivilenmiş bir halde asılı kaldı. Bu zaman içinde ne kadar çok kan kaybetmiş olmalı. Hatta bir asker O'nun böğrünü bile deldi. Tüm bunlardan sonra İsa Mesih'in ölmeyip de bayıldığını iddia etmek imkansızdır. İsa Mesih, Kutsal Kitap'a göre öldü ve mezara yatırıldı. O mezarda üç gün boyunca kaldı. Üçüncü gün O'nun mezarına gidenler mezarı boş buldular. Çünkü ölüm O'na ege-
men olmamıştı.

Sevdiğiniz bir kişi ölse, onun tekrar hayata dönmesini ne kadar istersiniz değil mi? Anımsıyorum, kız kardeşim ufak yaşta,

bir hastalık yüzünden gözlerini hayata yunduğu zaman benim için kara bir gündü. On dört, on beş yaşlarındaydım o zaman. Çok seviyordum kardeşimi. Onun ölüm haberi bir kara bulut gibi evimizi mateme gömdüğü zaman Tanrı'ya yalvarıp onu hayata geri getirmesini istemiştim. Bilmiyorum, Tanrı bu isteğimi kabul edip de onu diriltseydi gerçekten dirildiğine inanır mıydım? Belki bir rüya görüyorum ya da derin üzüntüden aklımı yitirmeye başladım diye kuşku içinde olurdum.

Kutsal Kitap'ta İsa Mesih'in ölümünden dirildiği ayrıntılı olarak kaydedilmiştir. Olayları Kutsal Ruh'un verdiği esinle yazanlar, İsa Mesih'in yakın izleyicileriydi. Yazdıklarına göre onlar bile önceleri İsa Mesih'in dirildiğine inanmayı zor bulmuşlardı. Neden? Çünkü doğal yaşantımızda ölümün geri dönülmez, kesin bir sonuç olduğuna tanık oluyoruz.

Aslında, İsa Mesih'in çarmıha çakılıp öldürülmesi ve üç gün sonra dirilip mezardan çıkması beklenmedik bir olay de-

ğildi. Hem eski zaman peygamberleri hem de İsa Mesih'in kendisi öğrencileriyle bulunduğu sürede, sık sık onlara bu konuyu açarak, öleceğini ve dirileceğini bildirmişti. Ama biliyorsunuz, çok sevdiğiniz bir kişinin, hem de İsa gibi yüce peygamber niteliğinde bir kişinin öleceğini kolayca aklınıza sokmak istemezsiniz.

Evet, İsa Mesih, hem Kutsal Yazılar'ın hem de kendisinin dediği gibi Yahuda tarafından ele verilip çarmıha çakıldı ve öldü. O'nun kesin olarak öldüğünü saptamak için de Romalı asker bir mızrakla İsa'nın böğrünü delmiş, deldiği yerden kan ile su akmıştı. Bu görünüm İsa'nın kesin olarak öldüğünü kanıtlamıştı. İsa'nın cesedi çarmıhtan indirilip kayadan oyulmuş bir mezara yerleştirilmiş ve mezarın ağzı da büyük bir taşla kapatılmıştı. İşte durum böyleyken, ölümünden üç gün sonra, Pazar sabahı şafak sökerken yeryüzünde eşi görülmemiş bir olayın tanıklığı yaşanıyordu. Bu olayı Kutsal Kitap'tan okuyalım:

Haftanın ilk günü erkenden, ortalık daha karanlıkken Mecdelli Meryem mezara gitti. Taşın mezarın girişinden kaldırılmış olduğunu gördü. Koşarak Simun Petrus'a ve İsa'nın sevdiği öbür öğrenciye geldi. "Rabbi mezardan almışlar, nereye koyduklarını da bilmiyoruz," dedi. Bunun üzerine Petrus'la öteki öğrenci dışarı çıkıp mezara yöneldiler. İkisi birlikte koşuyordu. Ama öteki öğrenci Petrus'tan daha hızlı koşarak mezara önce vardı. Eğilip içeri baktı, keten bezleri yerde serili gördü, ama içeri girmedi. Ardından Simun Petrus geldi ve mezara girdi. Orada serili duran bezleri ve İsa'nın başına sarılmış olan peşkiri gördü. Peşkir keten bezlerle birlikte değildi, ayrı bir yerde dürülmüş duruyordu. O zaman mezara ilk varan öteki öğrenci de içeri girdi. Olanları gördü ve iman etti. İsa'nın ölümden dirilmesi gerektiğini belirten Kutsal Yazıyı henüz anlamamışlardı.

Yuhanna 20:1-9

Basit bir şekilde anlatılan bu olayların ne kadar sarsıcı olduğunu tahmin edebildiniz mi? Mecdelli Meryem, 'öteki öğrenci' diye kendisini tanıtan Yuhanna ve Simun Petrus, İsa'nın çarmıh üzerinde acılar içinde öldüğünü görmüşlerdi. O'nun cansız bedeninin çarmıhtan indirilip mezara götürüldüğünü ve yine öğrencileri tarafından güzel kokularla hazırlanıp bezlere sarıldığını biliyorlardı. Yani onların inançlarında, bilinçlerinde ve anılarında İsa ölmüş gitmişti.

Evet ölmesine ölmüştü ama daha gitmemişti. İsa Mesih, öleceğini ve dirileceğini kaç kez onlara önceden bildirmişti. Ama yazılı olduğu gibi, "İsa'nın ölümden dirilmesi gerektiğini belirten Kutsal Yazı'yı henüz anlamamışlardı." Bu sözü Kutsal Ruh'un verdiği esinle yazan Yuhanna'ydı. İşte Yuhanna kendisi, boş mezara giren öğrenciydi. Ama İsa Mesih'in dirildiği gün efendisinin dirileceği aklına bile girmemişti. Neden? Çünkü daha İsa'nın dirilişini bildiren kutsal Yazıyı anlamamıştı. Daha

sonra Tanrı'nın kendisi göksel bir açıklamayla öğrencilerin gözlerini açmıştı.

Şimdi bakalım bundan sonra ne olduğunu Tanrı'nın sözü nasıl anlatır:

“Bundan sonra öğrenciler yine evlerine döndüler. Meryem ise mezarın dışında durmuş ağlıyordu. Ağlarken eğilip mezarın içine baktı. Beyazlara bürünmüş iki melek gördü; biri İsa'nın cesedinin yattığı yerin başucunda, ötekiye ayakucunda oturuyordu. Meryem'e, “Kadın, niçin ağlıyorsun?” diye sordular. Meryem, “Rabbim'i almışlar” dedi, “O'nu nereye koyduklarını bilmiyorum.”

Bunları söyledikten sonra arkasına döndü, İsa'nın orada, ayakta durduğunu gördü. Ama O'nun İsa olduğunu anlamadı. İsa, “Kadın. niçin ağlıyorsun?” dedi. “Kimi arıyorsun?” Meryem, O'nu bahçıvan sanarak, “Efendim” dedi, “Eğer O'nu sen götürdünse, nereye koyduğunu söyle de gidip O'nu alayım”. İsa ona “Meryem!” dedi. O da döndü, İsa'ya

İbranice, "Rabbuni!" dedi. 'Rabbuni' 'öğretmenin' demektir.

İsa, "Bana dokunma!" dedi, "çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerime git ve onlara söyle, 'Benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın, benim Tanrım'ın ve sizin Tanrınız'ın yanına çıkıyorum.'" Mecdelli Meryem öğrencilerin yanına gitti. Onlara "Rab'bi gördüm!" dedi ve sonra Rab'bin kendisine söylediklerini onlara anlattı.

Yuhanna 20:10-18

Simun Petrus ile öbür öğrenci Yuhanna evlerine dönerken Meryem mezarın başında yalnız kaldı. Burada iki olay yer alır. Önce iki melek İsa'nın yatırılmış olduğu yerde belirir. Sonra dirilmiş olan İsa Mesih birden kendisini Meryem'in arkasında gösterir ancak Meryem Onu tanımaz. Hatta İsa Mesih Meryem'e, "Kadın, niçin ağlıyorsun? Kimi arıyorsun?" diye sorduğunda bile Meryem O'nu tanımamıştı. Ancak İsa Mesih kendisini ona açıkladığı

zaman Meryem, O'nu tanıyabildi. Halbuki Meryem O'nu çok yakından tanıyordu. İsa bu gün hala diridir ve kendisini insanlığa açıklamak ister. Onu dünyasal gözlerle görmek, mantık yoluyla tanımak mümkün değildir. İman etmeden, inanç göstermeden ne Tanrı'yı hoşnut edebiliriz ne de O'nu şahsen tanıyabiliriz. Diriliş olaylarının son kısmını okurken, imanın ne kadar önemli olduğunu görebiliriz.

Haftanın o ilk günü, akşam olunca, öğrencilerin Yahudi yetkililerden korkusu nedeniyle bulundukları yerin kapıları kapalıyken İsa geldi, ortalarında durup "Size esenlik olsun!" dedi. Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve böğrünü gösterdi. Öğrenciler Rabbi görünce sevindiler. İsa yine onlara, "Size esenlik olsun!" dedi. "Baba beni gönderdiği gibi ben de sizi gönderiyorum." Bunu söyledikten sonra onların üzerine üfleyerek, "Kutsal Ruh'u alın!" dedi. "Kimin günahlarını bağışlarsanız, bağışlanmış olur; kimin günahlarını bağışlamazsanız bağışlanmamış kalır."

*Onikiler'den, biri, 'İkiz' diye anılan Tomas, İsa geldiğinde onlarla birlikte değildi. Öbür öğrenciler ona, "Biz Rabbi gördük!" dediler. Tomas ise, "Onun elle-
rinde çivilerin izini görmedikçe, çivilerin izine parmağım ile dokunmadıkça ve elimi böğrüne şokmadıkça inanmam" dedi. Sekiz gün sonra İsa'nın öğrencileri yine evdeydiler. Tomas da onlarla birlikteydi. Kapılar kapalıyken İsa gelip ortalarında durdu. "Size esenlik olsun!" dedi. Sonra Tomas'a "Parmağını uzat," dedi. "Elle-
rime bak, elini uzat, böğrüme koy. İmansız olma, imanlı ol!" Tomas Ona, "Rabbim ve Tanrım!" diye yanıtladı. İsa "Beni gördüğün için mi iman ettin?" dedi. "Görmeden iman edenlere ne mutlu!"*

İsa öğrencilerinin önünde, bu kitapta yazılı olmayan başka birçok doğaüstü belirti gerçekleştirdi. Ne var ki yazılanlar İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edersiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır.

Yuhanna 20:24-31

“Görmeden iman edenlere ne mutlu!” demişti İsa. Bir kişi İsa'nın ölüp de dirildiğine iman ederse neden mutlu olacaktır? Çünkü iman eden kişinin önce tüm günahları bağışlanır. Günah yükünün, üzerimize yığılmış olan kesin yargının ortadan kalkması mutluluk değil mi? Sonra günahın ezici, tutsak edici gücünden kurtulmak, Tanrı'nın katında kutsal sayılmak mutluluk değil mi? Sabahları uyandığınız zaman, ölüm cezasını bekleyen mahkumlar gibi ölgün biçimde değil de yaşam yeniliğiyle fışkıran bir canlılıkla gününüze başlayabilmek mutluluk olmuyor mu? İsa Mesih'e iman etmekle tüm bu mutluluğu ve onun getirdiği sevinci elde edebilirsiniz. İsa şu anda size de sesleniyor, “İmansız olma. İmanlı ol!” diyor. İsa O'na iman edenlere esenlik verir. Ama öyle bir esenlik ki dünyada eşi bulunmaz. Dünyanın verdiği gibi değil, çünkü dünyadan gelen esenlik geçicidir ama İsa Mesih'in şu anda size vermek istediği bağış ve esenlik sonsuza

dek kalıcıdır. Size sesleniyor, “Elini uzat” diyor, “İmanlı ol!” diyor.

İsa Mesih ölmüştür ancak ölümden yaşama dirilmiştir. Şimdi de O’na iman edenlere kendisi gibi ölse de yaşayacaklarını müjdelemektedir.

İsa Mesih’in şu sözleriyle bitirmek istiyoruz:

Diriliş ve yaşam Ben'im. Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek.

Yuhanna 11:25-26

**İsa Mesih ölümden
dirilmiş midir?**

**O'nun yerine bir
başkasını mı çarmıha
gerdiler yoksa
çarmıhtaki kendisi
miydi?**

**O'nun ölmesindeki ve
dirilmesindeki özel amaç
neydi?**

**Bu kitapçıkta
Diriliş hakkındaki
sorulara gerçek
kaynağından verilen
cevapları bulacaksınız!**

ISBN 975-92833-9-5

9 789759 283391

257 06 21

H 08

1.90